

Cartes

Resposta a Albert Soler

Eduard Martínez Carrió. Torroella de Montgrí.

El meu escrit fa referència al passat 21 de desembre, a un article anomenat "Als animals com animals". En aquest article el senyor Albert Soler, columnista de Diari de Girona, tracta de "tarats" les persones que com jo estimem els animals.

Argumenta que "abrigar, agafar a coll o alimentar amb menjar "d'humans" li manifesta una por fins al punt de faltar el respecte a moltes persones. Si jo abrigo o agafo a coll el meu gos no perjudico ningú ni deixo de ser una persona sana.

Vostè parla de menjar "humà", què o qui determina a qui va destinat un aliment, o és que potser vostè es creu una espècie superior i amb més drets que la resta d'éssers vius? Voldria comentar també que l'ús d'una pel·lícula per fer comparativa no és un gest gaire professional, no oblidem que el cinema és ficció o si ho prefereix, una realitat distorsionada. També podria fer una llarga llista de pel·lícules en què els humans fan ús d'aquest fruit sense utilitzar un gos d'intermediari. Es poden veure molts casos de persones que, desgraciadament, només compten amb la companyia d'un animal, no serà pas vostè qui els privi dels seus sentiments o la seva conducta.

El senyor Soler ens diu que als animals no els hem d'estimar, que només els hem de respectar, els hem de lligar amb cordes, pegar-los quan convingui i fer-los jaure. Per vostè això és el respecte? Sí, senyor Soler, els animals tenen sentiments, evidentment no equiparables als humans. Podem estimar sense sentir-nos correspostos. Hauríem de llegir més i mirar menys pel·lícules de ficció. Crec que abans de fer un escrit públic és recomanable documentar-se. Busqui al diccionari el significat d'estimar i respectar. No oblidem que els humans també ens movem per instint i moltes vegades el cervell no dona per a més.

Amb el cap clar

Antoni Musellas Sala. PALAMÓS.

Una vegada acabada la llarga etapa del règim dictatorial i amb l'entrada de la democràcia, el president de la Generalitat de Catalunya a l'exili va tornar al país amb l'orgull d'haverguardat amb cura i fidelitat la penyora un bon grapat d'anys. Aquest país va poder recuperar un bocí de les seves reivindicacions. Després va venir una llarga etapa de mandat d'un president que estima la terra, l'honora i la fa conèixer a tot el món amb orgull, treballant molt, amb mà ferma. Va deixar palès a tot arreu que som una nació potent i pròspera. En unes eleccions en què semblava que feia falta un canvi, i en què es va demostrar que no tothom el desitjava, uns polítics ressentits i que jugaven a fer governs a l'ombra, varen agafar el mandat, sense guanyar els comicis. Desgavell, desmembrament, desordre... i tot un seguit de despropòsits per desmuntar el que va costar anys construir, aquest és el resultat del primer tripartit. No cal recordar com va acabar. En les penúltimes eleccions, uns resultats similars varen donar peu al segon tripartit. Semblava una partida de cartes on tres jugadors es repartien el botí sense escrúpols, i sense miraments ni cap estima per la terra. Prova de tot plegat, un país desprestigiat, tocat per la mala gestió d'uns personatges que no eren conscients del que tenien entre mans. Per sort, ara, molts catalans han tornat

a veure la llum, s'han adonat que cal tornar a tenir una Catalunya digna, que el país ha de ser manat per persones que estimen la terra, que treballen pel país amb el cap clar i que són conscients del que manegen. Tornem a sentir-nos ben representats de cara a la resta del món. Amb l'esperança de tenir de nou una Catalunya digna i forta.

Discurs irreal

JOAN JANOHER I SADURNÍ. FORALLAC.

Mentre la nostra cultura, llengua, i la societat són assetjades pel TC i el TS de justícia, i no se'n parla, el passat dia 23 de desembre, Sa Majestat el Rei, en el discurs anual, va fer referència a la riquesa patrimonial de les cultures d'Espanya i als èxits assolits en diferents afers del país. Crec de manera molt sincera que desconeix la veritat dels problemes que té Catalunya. A nosaltres com a poble ens preocupa i força la llicència que s'agafen envers al tractament que rebem i si aquest és comparat com correspondria amb el de la resta de les altres comunitats de ben segur que el missatge hauria estat un altre si amb les seves bones intencions volgués reforçar la confiança i l'esperit dels pobles en un moment tan crític, com el que ens toca viure actualment a Catalunya, on com a comunitat ultratjada culturalment no es veuen mostres ni maneres d'arranjar les solucions més necessàries per assolir una normalitat en tots els àmbits. Llavors, com a ciutadans, només podem dir de manera contundent que el discurs adreçat a tots els conciutadans d'aquest país manca de contingut del problema real de la regió, per quant aquest és irreal i en conseqüència demostren a les clares que haurem de continuar lluitant per les nostres llibertats.

Font del document:

<http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/01/03/cartes/455832.html>